

Arrest

nr. 156 310 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger afkomstig uit het district Gujrat in de provincie Punjab. U verklaart het slachtoffer te zijn geweest van een jarenlange familievete. In 1985 richtten uw grootvader Sh.A. en diens broer H.A. een transportbedrijf op in Lalamusa. In 1986 werd H.A. vermoord in opdracht van MNA S.M.S.. Het betrof een politiek en zakelijk conflict. Uw vader M.Z. en F., zoon van de vermoorde H.A., wilden revanche nemen. Uw grootvader kwam echter tussenbeide en verhinderde de revanche. Uw grootvader engageerde zich ten tijde van de verkiezingen van 1993 voor de Pakistan People's Party (PPP). U en uw familie kenden daarop geen problemen meer tot in 2003 M.H., de neef van uw grootvader afkomstig uit Dhola, en zijn twee zonen G.H. en Q.A. werden vermoord. Als reactie hierop

bracht uw familie MNA S.M.S. in januari 2005 om het leven. In 2006 werd ook Q.S., de hoofdverantwoordelijke van de moord op de neef van uw grootvader, om het leven gebracht. In 2007 volgde er een wraakactie op uw oom M.I., die de aanslag overleefde. Uw oom M.I. woonde in de UK en vroeg u hem op de hoogte te houden van nieuwe wendingen in de aan de gang zijnde familievete. Hij wou leden van de rivaliserende S.-familie in de gevangenis krijgen. Nadat uw grootvader op natuurlijke wijze was overleden keerde uw oom M.I. terug naar Pakistan. In augustus 2010 werd M.S., de broer van MNA S.M.S., vermoord. In 2011 was er een incident waar u zelf bij betrokken raakt. Leden van de S.-familie beschoten het huis waar u verbleef in Lalamusa omdat ze dachten dat uw oom M.I. er ook was, hetgeen niet het geval was. G.F., de broer van uw oom, raakte toen verwond. Enige tijd later werd u ontvoerd. U werd gemarteld, u kreeg alcohol en sigaretten toegediend en er werd gedreigd een pornografische film van u te maken. Na drie dagen ontwaakte u bij u thuis. De politie werd ter kennis gesteld van uw wedervaren, maar wilde u arresteren voor druggebruik. Uw oom M.I. vroeg u om een lid van de S.-familie te vermoorden. Uw moeder vroeg u dit niet te doen. Uw oom was boos en eiste dat u in het huwelijk zou treden met Y.. U wou niet met haar huwen omdat de voorgestelde bruid van sjjiitische afkomst was en omdat u vruchtbaarheidsproblemen had. Op 26/01/2014 verliet u Pakistan en kwam u naar België waar u op 04/02/2014 uw asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u 2 werkbewijzen voor, een Test report form Engels, twee schoolrapporten, 3 FIR's, en ten slotte print-outs van internet m.b.t. de vete tussen uw familie en de S.-familie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen dermate incoherent en tegenstrijdig zijn dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas als zou u ten gevolge van een familievete uw land van herkomst hebben moeten verlaten.

Zo verklaart u tijdens uw laatste gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 10) dat het incident van december 2012, toen u werd ontvoerd en mishandeld, de concrete aanleiding was van uw vlucht uit Pakistan en dat dit de laatste bedreiging was voor u het land verliet. U werd geconfronteerd met het feit dat u in de door u bij de DVZ ingevulde CGVS-vragenlijst (zie pt. 3.5) meldde dat er zich in 2013 nog een incident omtrent u heeft voorgedaan. Hierop wijzigt u uw verklaringen en stelt u (CGVS II p. 11) dat de hierboven omschreven ontvoering plaatsvond in december 2013. Deze motivering kan niet worden aanvaard. Uit uw verklaringen afgelegd voor het CGVS (CGVS I p. 7; CGVS II p. 10) blijkt immers dat u deze ontvoering steeds in december 2012 heeft gesitueerd. Uit de door u bij de DVZ ingevulde CGVS-vragenlijst (pt. 3.5) blijkt dan weer dat u deze - éénmalige - ontvoering in 2011/2012 plaatste. Nog blijkt uit deze vragenlijst dat u stelt dat toen u in 2013 wilde deelnemen aan de gemeentelijke verkiezingen, u bedreigd werd door de S.-familie en dat in juni/juli 2013 gewapende mannen u opwachtten in opdracht van de familie S.-met de bedoeling u opnieuw te ontvoeren en te vermoorden. Een kennis kon u verwittigen en nadat uw moeder enkele tijd later u vertelde dat er onbekenden op zoek waren naar u in jullie dorp, besloot uw familie dat u het land diende te ontvluchten. U plaatst dus niet alleen uw ontvoering meerdere malen op een ander tijdstip maar u laat voor het CGVS een incident - de door u beweerde poging tot moord waarover u sprak bij de DVZ - totaal onvermeld. Dergelijke incoherente en volatiële verklaringen ondermijnen reeds op zwaarwichtige wijze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Meer nog. Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (CGVS II p. 2 & 8-11) blijkt dat u in opdracht van uw oom M.I., die in het Verenigd Koninkrijk woont, informatie diende in te winnen over de familie S.-opdat hij leden van die familie in de gevangenis kon krijgen, en dat dit de reden was waarom u werd geïnterviewd door de familie S.. U verklaarde toen nog dat uw oom u enkele maanden na uw ontvoering aanmaande om N.S. te vermoorden. Ook hier dient erop gewezen te worden dat u van deze gebeurtenissen helemaal geen melding maakte tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS noch tijdens het invullen van uw CGVS-vragenlijst bij de DVZ. De vaststelling dat u deze reden waarom u geïnterviewd werd door de familie S. en ernstige feiten als de opdracht om iemand te doden, niet eerder vermeldde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft de reden waarom u geïnterviewd werd door de familie S.-dient nog het volgende worden opgemerkt. U verklaart aanvankelijk (CGVS I p. 7; CGVS-vragenlijst pt. 3.5) dat toen uw grootvader Sh.A. kwam te overlijden u de familiezaak overnam. U verduidelijkt hierbij dat uw vader en diens neef drugsverslaafden waren en de zaak niet konden leiden zodat u ze uiteindelijk overnam. Als opvolger van uw grootvader kwam u in het oog te staan van de familie S.. Later blijkt echter uit uw verklaringen (CGVS II p. 3-4) dat toen uw grootvader was overleden u helemaal niet de familiezaak heeft overgenomen noch er ooit voor gewerkt heeft. Gelet op het belang dat u hieraan hechtte tijdens uw aanvankelijke verklaringen, m.n. u werd toen u de familiezaak van uw grootvader overnam geïnterviewd door de familie S., wordt de geloofwaardigheid van uw relaas verder ernstig ondermijnd.

Nog wat uw grootvader betreft stelde u tijdens het eerste gehoor door het CGVS (CGVS I p. 7) dat hij op 28/02/2009 kwam te overlijden. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS verklaarde u daarentegen (CGVS II p. 3) dat hij op 28 à 29/02/2010 overleed. Ook bij contextuele bevraging, m.n. om het

overlijden van uw grootvader te situeren t.o.v. de moord op Mo.S. in 2010, verklaart u (CGVS II p. 4) dat uw grootvader stierf in hetzelfde jaar als waarin Mo.S. werd vermoord, dat hij in augustus 2010 werd vermoord, hetgeen dus enkele maanden na de dood van uw grootvader was. Aangezien uw grootvader een spilfiguur is in de vete met de familie S.-wordt de geloofwaardigheid van uw relaas als ook uw beweerde familieband met deze persoon op ernstige wijze ondermijnd.

Er dient ten slotte te worden opgemerkt dat van iemand die als verklaring gaf - op de vraag waarom hij op de eerste oproeping van 01/04/2014 tot gehoor voor het CGVS niet verscheen – dat hij dacht dat het om een aprilvis ging en zich bovendien bekloeg over het feit dat het interview volgens hem zo snel kwam en dat hij zich nog diende voor te bereiden (CGVS I p. 1), redelijkerwijs niet kan aangenomen worden dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Conventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u aangebrachte documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De 2 werkbewijzen, een Test report form Engels, en twee schoolrapporten, bevatten louter studie- en werkgegevens. De vele print-outs van internet leveren informatie over de vete tussen de families S. en D. maar maken nergens melding van uw persoonlijke problemen noch dat u familiaal verbonden zou zijn met de D.'s (zie CGVS II p. 4). Wat betreft de 3 FIR's moet vooreerst worden opgemerkt dat een FIR slechts een eenzijdige registratie van een klacht is en derhalve de bewijskracht ervan per definitie beperkt is aangezien een FIR geen garanties biedt inzake de inhoud van de vermelde klacht. Ook moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van een dergelijke FIR sowieso bijzonder relatief en is op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Verder kan nog opgemerkt worden dat de FIR's van opgesteld in 5/12/2003 en 10/08/2007 geen melding maken van u noch van uw persoonlijke problemen. In de FIR opgesteld op 28/08/2011 wordt u wel vermeld als zijnde aanwezig tijdens een schietpartij waarbij G.F., de broer van uw oom, verwond raakte aan zijn been door een kogel. U verklaart hieromtrent (CGVS II p. 8-9) dat leden van de S.-familie die aanslag uitvoerden omdat ze dachten dat uw oom M.I. zich in het huis bevond. Het is echter merkwaardig dat er in deze FIR wordt geschreven dat u kan getuigen dat er 4 onbekende daders waren dit terwijl u voor het CGVS stelt dat u toen 5 à 6 daders heeft gezien, misschien meer. Het is ook merkwaardig dat deze FIR vermeldt dat u toen samen met G.F. verwond geraakte terwijl u voor het CGVS hiervan helemaal geen melding maakte. Ten slotte dient er - wederom - op gewezen te worden dat u dit voorval onvermeld liet tijdens het invullen van uw CGVS-vragenlijst bij de DVZ, hetgeen gelet op de ernstige aard ervan niet kan worden aanvaard. Redelijkerwijze mag immers verwacht worden dat u van begin af aan melding zou maken van een dergelijk voor u ingrijpend en potentieel gevaarlijk voorval.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er

beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 6.3, e) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van artikel 10.1, a) en b) van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van de samenwerkingsplicht.

Verzoeker wijst erop dat op het gehoorverslag van 17 april 2014 duidelijk staat aangegeven dat het gehoor werd afgenomen in het Punjabi en het Engels en dat het tweede gehoor van 29 januari 2015 werd afgenomen in het Punjabi, terwijl verzoeker in zijn "bijlage 26" duidelijk liet weten dat hij wenst dat het gehoor in het Punjabi wordt afgenomen. De verschillen tussen zijn antwoorden in de op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) ingevulde vragenlijst en zijn beide gehoren op het CGVS wijt verzoeker aan het feit dat zijn eerste gehoor gedeeltelijk in het Engels werd afgenomen. Hij stelt dat hij zich wel in het Engels verstaanbaar kan maken, doch zijn kennis van deze taal is onvoldoende om te worden onderworpen aan een gehoor op het CGVS dat beslist over een dergelijke belangrijke materie als zijn asielaanvraag.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Volgens verzoeker ging verweerder in de fout door niet gedurende de hele procedure een tolk Punjabi te voorzien, waardoor verzoeker niet de gelegenheid kreeg om zijn uitleg volledig in zijn moedertaal te

doen. Hierdoor kan er volgens hem weinig waarde worden gehecht aan de verschillen in zijn antwoorden.

Hij stelt dat er zich zowel in 2012 als in 2013 incidenten voordeden, maar dat verweerder deze met elkaar verwart. Op de DVZ sprak verzoeker wel degelijk over beide incidenten. In 2012 werd hij gedurende drie dagen ontvoerd en mishandeld door de S-familie. In 2013 was er wel sprake van bedreigingen, zonder dat hij werd ontvoerd of mishandeld. Zijn ontvoering in 2012 was wel degelijk het laatste incident waarbij hij fysiek bedreigd werd en schade leed. Het was de hoofdreden waarvoor hij is vertrokken, doch de nieuwe bedreiging in 2013 was de druppel die de emmer deed overlopen.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat verweerder zijn asielaanvraag niet op objectieve wijze onderzoekt en beoordeelt. Hij stelt dat de vragenlijst die hij op de DVZ invulde, slechts een leidraad is en dat het niet de bedoeling is dat alle details van het relaas reeds uit de doeken worden gedaan. Het eerste gehoor op het CGVS verliep volgens hem bovendien anders dan het tweede gehoor, gelet op het taalverschil. Verzoeker wijst er ook op dat er tijdens het eerste gehoor weinig informatie met betrekking tot zijn asielrelaas zelf (twee bladzijden) werd vergaard, terwijl tijdens het tweede gehoor twaalf bladzijden aan zijn asielrelaas werden gewijd. *“Wanneer er zulke verschillen zijn in de manier van interviewen heeft het dan ook geenszins te verbazen dat het ene interview meer informatie oplevert dan het andere.”*

Verder voert verzoeker aan dat verweerder weigert rekening te houden met zijn individuele situatie en zijn persoonlijke omstandigheden. Hij stelt dat hij zowel op de DVZ als tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS vertelde dat hij zijn grootvader opvolgde wanneer deze stierf, doch men liet na te achterhalen waarin hij zijn grootvader precies was opgevolgd. Het ging namelijk niet om het transportbedrijf van zijn grootvader, maar om diens sociale en politieke verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap. Hij meent dat hij nooit heeft beweerd dat hij effectief het transportbedrijf van zijn grootvader overnam toen deze stierf, vermits deze zaak reeds uit handen was gegeven in 1986, zoals hij verduidelijkte tijdens zijn tweede gehoor op het CGVS.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn beide gehoorverslagen (stukken 2 en 3), zijn “bijlage 26” (stuk 4), de op de DVZ ingevulde vragenlijst (stuk 5) en een zelfgeschreven brief (stuk 6).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Pakistan. Security Situation” van 16 juni 2015 (bijlage 1).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt de door verzoeker geschreven brief (verzoekschrift, stuk 6) door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoeker wijst op het gebruik van het Engels tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS op 17 april 2014, dient vastgesteld dat verweerder in zijn nota met opmerkingen erop wijst dat uit de inhoud van het gehoorverslag van 17 april 2014 niet *in concreto* kan worden afgeleid dat verzoeker zich tijdens dit gehoor op enig moment zou hebben moeten uitdrukken in een andere taal dan het Punjabi, alsook dat hoogstens blijkt dat de tolk ten aanzien van de *protection officer* sporadisch gebruik maakte van enkele Engelstalige termen. Tevens wijst verweerder er terecht op dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk zijn vertalingen, *in casu* vanuit het Punjabi, rechtstreeks naar de taal van de procedure, het Nederlands, moet vertalen. Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat noch verzoeker, noch zijn raadsman tijdens één van beide gehoren een opmerking maakten over het taalgebruik tijdens het eerste gehoor en dat verzoeker integendeel bij aanvang van het tweede gehoor uitdrukkelijk verklaarde geen opmerkingen te hebben bij het verloop van het eerste gehoor (gehoorverslag CGVS 29 januari 2015, p. 1). Er dient dan ook vastgesteld dat verzoekers opmerkingen in onderhavig verzoekschrift over het gebruik van het Engels tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS duidelijk tot stand zijn gekomen na reflectie na confrontatie met de bestreden beslissing en bijgevolg niet kunnen worden aangenomen als een dienstig verweer ter weerlegging van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de DVZ en tijdens zijn eerste en tweede gehoor op het CGVS.

Waar verzoeker tracht voormelde tegenstrijdigheden tussen zijn verschillende verklaringen te weerleggen door erop te wijzen dat er tijdens het eerste gehoor op het CGVS twee bladzijden aan zijn asielrelaas werden gewijd, terwijl dit er tijdens het tweede gehoor twaalf waren, dient erop gewezen dat hij bij aanvang van zijn tweede gehoor op het CGVS uitdrukkelijke bevestigde dat hij alle problemen en incidenten tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS heeft kunnen uiteenzetten (gehoorverslag CGVS 29 januari 2015, p. 1-2). Dat er tijdens het eerste gehoor op het CGVS minder vragen werden gesteld die rechtstreeks op zijn asielrelaas betrekking hadden dan tijdens het tweede gehoor, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Daarenboven is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en is het niet aan de *protection officer* om het gehoor te "sturen". Verzoeker verklaarde op het einde van zijn eerste gehoor op het CGVS immers uitdrukkelijk dat hij al zijn problemen heeft uiteengezet en dat hij niets meer had toe te voegen (gehoorverslag 17 april 2014, p. 8 en 9).

Met betrekking tot de vragenlijst die wordt ingevuld op de DVZ, dient opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker alle essentiële en frappante elementen hierin zou hebben vermeld.

Waar verzoeker aanvoert dat er zowel in 2012 als in 2013 incidenten waren, doch dat hij bij het incident van 2012 werd ontvoerd en mishandeld, hetgeen voor hem de hoofdrede was om zijn land van herkomst te ontvluchten, en dat hij bij het incident van 2013 enkel werd bedreigd, hetgeen de druppel was die de emmer deed overlopen, dient erop gewezen dat verzoeker ook tijdens zijn eerste gehoor op het CGVS verklaarde dat hij in 2012 werd ontvoerd en mishandeld (gehoorverslag CGVS 17 april 2014, p. 7), terwijl hij dit aanvankelijk eveneens stelde tijdens zijn tweede gehoor, waarbij hij aangaf dat dit de laatste bedreiging was en de reden waarom hij zijn land van herkomst had ontvlucht (gehoorverslag CGVS 29 januari 2015, p. 10), terwijl hij na zijn confrontatie met zijn verklaring in de op de DVZ ingevulde vragenlijst over een incident in 2013, stelde dat de ontvoering en mishandeling in 2013 plaatsvond (gehoorverslag CGVS 29 januari 2015, p. 11). Verzoekers gekunstelde *post factum*-verklaring in onderhavig verzoekschrift doet geen afbreuk aan deze pertinente vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij nooit verklaard heeft dat hij zijn grootvader opvolgde in diens transportbedrijf, doch wel in diens sociale en politieke verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap, dient vastgesteld dat verzoeker in de op de DVZ ingevulde vragenlijst uitdrukkelijk stelde als volgt: *"In 2006/2007 werd onze familie aangevallen. Hierbij raakte mijn oom I. gewond. Ik werkte ondertussen voor mijn en samen met mijn grootvader. In 2010 kwam mijn grootvader te overlijden. Hij overleed aan een natuurlijke dood. Ik volgde mijn grootvader op in de zaak."* (verzoekschrift, stuk 5, punt 3.5). Nergens doorheen deze vragenlijst, noch in zijn beide gehoorverslagen maakte verzoeker melding van het opvolgen van zijn grootvader in diens sociale en politieke verantwoordelijkheden in de

gemeenschap. Opnieuw kan verzoekers gekunstelde *post factum*-verklaring in onderhavig verzoekschrift niet overtuigen.

Het louter opnieuw bijbrengen van zijn gehoorverslagen, zijn "bijlage 26" en zijn op de DVZ ingevulde vragenlijst (verzoekschrift, stukken 2-5) doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande.

Rekening houdend met voorgaande vaststellingen, dient geoordeeld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker voert geen enkel verweer tegen deze pertinente vaststellingen, die daarenboven eveneens steun vinden in de COI Focus "Pakistan. Security Situation" van 16 juni 2015 die verweerder bij zijn nota met opmerkingen voegt (bijlage 1). Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER